

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
ТАЙНАТА НА ДЯДО МИТЪР

chitanka.info

Синът на дядо Митър я чакаше на спирката и преди да се качи, за да отиде на работа в града, я помоли да навести баща му. Още беше сумрачно — автобусът тръгваше от града в 6 ч. и веднага се връщаше, но жителите на селото бяха ранобудни — слизаха от баирите, понесли още топлото, току-що издоено мляко, за да го предадат в млекопункта и мнозина изчакваха лекарката. Кой да си премери кръвното, кой да се оплаче от настинка или болки в кръста. А някои просто да й кажат „Добро утро“.

Прегледа няколко пациенти и тръгна за махалата на дядо Митър. Наскоро той бе изписан от болница след продължително лечение и имаше нужда от контролен преглед. Стъпваше по пъртината, която беше прокарал младият мъж на слизане и се радваше на снега, затрупал шипковите храсти и боровете наоколо.

Скоро се показаха и първите къщи, а тази на дядо Митър беше най-крайната. Посрещна я баба Магда. Прегледа възрастния човек и се разговориха. Вглеждайки се в лицето на стареца, лекарката долови нещо познато. Спомни си, че преди ден — два беше посетила един друг възрастен човек — дядо Мито от Долната махала. „Ама вие да не сте братя с дядо Мито?“ — попита тя. Старецът стреснато я погледна, после сложи пръст на устните си: „Сме, не сме, ама — трай си...“

Младата жена нищо не разбра, но усети нещо недоизказано и замълча. Когато си тръгна, старият човек се обърна към жена си: „Я тури на докторката от печения боб...“ Лекарката отказа, не се бе случвало да яде боб на закуска, но домакинята отвори фурната на печката, обяснявайки: „Ти да не помисли, че с фасул искаме да те гостим? Ние така му викаме на дребния картоф...“

После напълни джобовете на д-р Иванова с топли печени картофчета, изпрати я до портата и доверчиво сподели: „Ти не го слушай стареца. Цело село знае, че с Мито са братя, ама тия неща не се казват. Да не мислиш, че на село не е като в града? Майката на Мито била много хубава и бащата на моя човек искал да я вземе, ама не му я дали. Тогава се оженил за свекърва ми, ама за любовта пречка нема. Така Митър и Мито се родили по едно и също време. После, няколко месеца по-късно, майката на Мито се удавила. Случайно ли, нарочно ли — кой знае? А и реката била придошла... Баща й, заедно с цялото си семейство, се изселил чак в Айтоско. От срам и от мъка...“

„А детето? Защо не го е взел?“ — попита лекарката. „Не го поискал — обясни баба Магда. — Отгледала го една далечна роднина тук в селото. Случват се такива работи...“

Докторката, както я наричаха тук, тръгна по обратния път в преспите. Картофчетата в джобовете топлеха ръцете ѝ. Мислеше си за неведомите пътища на любовта. И за още нещо, по-прозаично — че ако срещне вълк няма да се уплаши. Просто щеше да го помисли за куче... Скоро слезе на шосето и закрачи към здравната служба. Чакаха я още пациенти...

След седмица дядо Митър я навести в кабинета. Да си премери кръвното и да ѝ даде нещо. Оказа се купичка с туршия от дребници — малки диви круши, които иначе са тръпчиви, но сега бяха много вкусни. Правеха я в този край. „Вземи ги, докторке — настоя старецът — брали сме ги заедно с Мито есента.“ — И той доверчиво се усмихна на младата жена, с която бе споделил най-последно голямата си тайна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.